

ene Side ikke være Tvivl om, at ogsaa den der omtalte svigagtige Fallit i egentligste Forstand omfattes af den almindelige Begrebsbetegnelse i Udkastets § 256, og der findes paa den anden Side ikke at være tilstrækkelig Grund til for samme at foreskrive en særlig kvalificeret Straf, da den almindelige Straffebestemmelse i § 256, hvorefter Straffen, som bemærket, kan stige til 6 Aars Strafarbejde, aabner Afgang til tilstrækkeligt at ramme det ommeldte Forhold. I Udkastets § 257 er det derimod, med Hensyn til, at det Uvovlige i det der omhandlede retsstridige Forhold, under de forskjellige Former, under hvilke samme kan fremtræde, formeentlig staaer mindre klart for den almindelige Retsbevidsthed, fundet hensigtsmæssigt at bibeholde de derhenhørende i Fd. 1840 § 55 nævnte Exempler og dertil endog at føie Angivelsen af endnu en Maade, hvorpaa det paagjældende bedrageriske Forhold kan finde, og vistnok ikke sjældent finder, Sted. Med Hensyn til Straffebestemmelserne i Udkastets §§ 256 og 257 skal man iøvrigt, efter det i den Henseende tidligere Anførte, kun bemærke, at medens Straffen for de egentlige, med egenlystlig Hensigt foretagne, Bedragerier, der omtales i § 256, neppe tør sættes ringere end til Fængsel paa Vand og Brød ikke under 2 Gange 5 Dage for de mindre og Strafarbejde for de grovere Tilfælde, har man meent, at der i de i § 257 ommeldte Tilfælde ikke blot bør aabnes Afgang til en lempelig Straf (simpelt Fængsel ikke under 1 Maaned) under særdeles formildende Omstændigheder, men at det fremdeles ifølge Forbrydelsens Bestaafenhed turde være tilstrækkeligt, at Straffen kan stige til den højeste Grad af Fængsel paa Vand og Brød, nemlig 6 Gange 5 Dage.

Ligesom i Fd. 1840 § 56 omhandles i Udkastets § 258 to væsentlig forskjellige Tilfælde af mangelfuld Bogføring fra saadanne Falliters Side, der ere pligtige til at føie Handelsbøger — til hvilke Personer man overhovedet har troet at burde indskrænke Bestemmelsen —, det ene, hvor Handelsbøgerne ere forvanskede (sorfalskede eller gjorte ubrugelige), bortskaffede eller tilintetgjorte, urigtigt førte eller i svigagtig Hensigt slet ikke eller kun uforsigtigt førte, det andet, hvor Manglerne

ere begrundede i grov Uorden. Straffen for den si sinevnte Forsæelse, hvorved det altsaa forudsættes, at der ikke er Svig men kun grov culpa tilstede, har man troet, i Righed med Fd. 1840 § 56 sidste Led, passende at kunne sætte til simpelt Fængsel indtil 6 Maaned. I det første Tilfælde derimod, hvor en uredelig Hensigt er tilstede, maa det ansees at være i sin Orden, at Straffen, ligesom ved det almindelige Bedrageri, bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød eller nogen Tids Strafarbejde. Med Hensyn til, at det dog ikke er givet, at et Bedrageri har fundet Sted — i hvilket Tilfælde selvfølgelig Udkastets § 256, eller maaskee § 257, tillige vil komme til Anvendelse —, hvorimod Forholdet i sit Væsen nærmest maa betragtes som en Forberedelse til eventuel svigagtig Fallit eller af Midley til at skjule en saadan, turde det imidlertid være rigtigst at indskrænke Straffens Maximum til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, og derhos at aabne Afgang til Anvendelsen af en ringere Straf end den laveste Grad af den almindelige Bedrageristraf ved ikke at sætte noget Minimum for Vand- og Brøds-Straffen. — Med Hensyn til Udkastets § 259, der i det Væsentlige svarer til den første Deel af Fd. 1840 § 57, naar undtages, at Kommissionen har troet, at der ifølge Bestaafenheden af det omhandlede Forhold som et blot fuldst turde være føie til at gjøre Sagens Forsøgning afhængig af en Begjæring besaangaende af Nogen af Voets Creditorer, skal man gjøre den Bemærkning, at uagtet en saadan Bestemmelse neppe vil faae synnerlig practisk Anvendelse, har man dog fundet det betænkeligt at udelade den, da det vel kan have sin Betydning for Creditorerne, at der i Straffeloven findes en Straffebestemmelse for det Forhold, som her haves for Die, ligesom en tilsvarende Bestemmelse ogsaa findes i de fleste fremmede Straffelove. Det har iøvrigt her, i Anledning af Bestemmelsen i det 2det Led af Fd. 1840 § 57, saavel som ved flere andre Steder i Udkastet, været under Overveelse, hvorvidt Fortabelse af Næringsret ikke efter Omstændighederne maatte være en passende Straf; man er imidlertid i denne Henseende kommen til det Resultat, at Subsørelsen af den nævnte Straf, udenfor den i Lov om Haandværks- og